

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον και τέταρτον αριθμούμεν χρόνον,
κι' ἔδρα τὸ Πτολίεθρον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Ἔτος χίλις κι' ὀκτακόσα κι' ἑννεήκοντα κι' ὀκτώ,
τὸν Ἐπι-Πασσά γιὰ δῶρο σὺς χαρίζω διαλεκτό.

Εικοσιπέντε μνῆς Ἀπρίτην,
μυόγας, ἀπόχην, λυσῶντες σκόλοι.

Εικοσιτέσσερα σὺν ἑξακόσα,
πένθος ἐπλάκωσε τὴν Σαγαρόσα.

**Φασουλῆς και Περιουλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Περιουλέτος πρὸς τὴν Κοῦβαν. — Ἀδελφε μου Φασουλῆ,
ἔραλλαθῆκαν ἰδὼ πέρα, πρὸς ὀλιγο, πρὸς πολὺ.

Σοβερὰ συνομιλία
πὸς θ' ἔδειξέ' ἡ Θεσσαλία
πὸς πομπῆς τίλος πάντων ἡ καταλήψης ἑκείνη
κι' ἀξιοπρεπῆς θὰ γίνῃ,
πὸς θὰ κἀνοῦν ἐπαύσεις
κι' ἀπὸ γῆς κι' ἀπὸ θαλάσσης,
καὶ νὰ δείξουν πὸς ἡ φρεῖς
τῶν Ἑλλήνων τῶν λαγῶν
καταθραύει τὰς ἀλύσεις
καὶ δὲν κόπται ὅτιν ὑγῶν.

Ἀνατέλλει καὶ πάλιν ἡμέρα
αἰμοθύρων μαγῶν καὶ πολέμων,
σακαρέαιες κτυποῦν ἰδὼ πέρα,
καὶ τὸ κτύπημα σκιάζει τὸν Αἴμον.

Τράτα ράτα, σημαίνουν τρομπέταις,
ἡ Πατρίς μαχητὰς ἀνταμιεῖται,
καὶ γαμίζουν οἱ σβήριον σκαλίταις,
κι' ὁ καθεὶς τὸ μουσάτι του στρίβει.

Παῖδες ἴνα, βαροῦν τὰ ταμπούρα,
καὶ κοιλιάς σαλεύου καὶ βράχους,
καταλήψης ἰσρίε μούρα
τοὺς κλεισίους τῶν Ρομῶν Τουρκομάχους.

Τις ἡμῶς μας τὸ στήθος προτείπει ;
τις ἀχρεῖς φρεῖς ἀντιστείπει ;
πάνε πᾶνε τῶν Τούρκων τὸ στήνη
διχῶς ἴνα νὰ ρίξουν φρεῖται.

Μὰρς κι' ἀφῶδες δρῆσῆτε μία
καὶ κτυπάτε παντοῦ νικηφόροι,
βγάλτε, σκλάβοι, τὴν κόκκινη φρεῖα
καὶ φορίστε σὺν πρώτα καστόρι.

Πάλιν δόξες σκεπῆς μεγαλεῖα,
πάλιν Νίκη πρὸς λευκοφόρα,
πάλιν μείνει σ' ἡμᾶς, Θεσσαλία,
ὄρα φορεῖς κατακτιῆς ὡς τώρα.

Ἐτοὺς στρατοὺς τοῦ Σουλτάνου Χαμίτη
τὴν ἀφήσαμε λίγο γιὰ χεῖρι,
πλὴν ἑκείνος ἰσχύει μύτη
καὶ χλωρὸ δὲν ἀφήει χορτέρι.

Ἐθαρροῦσε πὸς κτήμα δικό του
θὰ τὴν εἶχῃ καὶ τοῦτη σὺν τέλλια,
ὄμως τώρα τοῦ λὲν τὸν κακό του
καὶ τὸ βάζει ταχὺς στὴ ρουγάλια.

Ἦσιω ἰσιω τὸν βλίτω νὰ τρέχῃ
καὶ τὰ ἰσιω μὲ τρόμο βαστῆ....
μὰρς, ἀδύλαμα, νὰ πᾶμε ἔμπροσθα,
κι' ὄποχάρησι τώρα δὲν εἶχαι.

Ἐνας Τούρκος δεσπότης ὡς πρὸς
θὰ πατῆ τὰ σεντά μας ἰδῶρη ;
μὰρς ἔμπροσ, τῶν Ἑλλήνων ἰσπότηι,
κι' ἂς αἰκούμε «Σουλτάνε νισῶρη».

Ἦφρες μύλους, τσιφλίμα, γκαμπῆ,
δορυκτιῶν ἰσῶνης ἄμυς,
δὲν ἔκορυμε ν' ἀνθίζουμε πρὸς
πολὺς μὰς ἀνάθει θυμῶς.

Ἐξαίσιος πᾶς τὸ ποτήρι
τῆς σκλαβίας, τῆς ἄτροπης καὶ τῶν ὀρνῶν,
καὶ οἱ λίγοὶ θὰ ὄξῃ, κακομοῖρη,
πῶς βαροῦν τὰ παιδιὰ τῶν Ἑλλήνων.

Τώρα τώρα θὰ ὄξῃ τὴν παντιέρα,
ποῦ κρυμμένη τὴν εἶχαμ τότε,
νὰ φουσῆ γαλανὴ ἄσπρον αἶμα,
νὰ τὴν φέλου' γοργοὶ στρατιῶται.

Τώρα φλάμπουρα θάβγουν ἴση μίσση,
ποῦ δὲν τὰδε κανεῖς Τουρκαλάε,
κί ἡ τρανὴ τῶν θριάμβων Ἑλλάς
μουσικαῖς λίρ μπαλίερ θὰ βαρέσῃ.

Μουσικῆν τώρα μόνον θ' ἀκούσῃς
καὶ παιάνων τρελλῶν ἀνακρούσεις,
καὶ θὰ πῆς ἄπως καὶ τότε σὰν τώρα
δὲν ἤκουσθῃ καμμὰ κλαπαδόρα;

Τώρα τώρα, Χαμίτ, θ' ἀπορήσῃς
μὲς ἄστου νέου πολέμου τὴν φουέρα,
ὅταν τόσους Ρωμηούς ἀντικρούσῃς
μὲ γαλόνα τῆς ὄρας καινούρια.

Καὶ θὰ πῆς νὰ κλεισθῇ ἄσπρον χαρίμ
καὶ θὰ πῆς ἄσπρον Ἐτίμ τὸν βερμῆμ;
αὐτὸν ἴσιον, Πικεσὴ Σερταλάτη,
πρὶν νὰ πάθῃ κακὸν ρεζιλίε,
καὶ γὰρ νὰ λθῶν γαλόνα γαμάτου
θάχουν εἰσουργὴ τώρα τὴν νίκη. »

Τρέτα ράτα, τρουμπήταις σπαλιζοῦν,
κί ἔμπροστέ μ' ἀπαστράπτοντα εἶση
στρατιαὶ τῶν Ἑλλήνων βαδίζου
καὶ γαλοῦν τὸν Χαμίτ τὸν ὄρη.

Χά γὰρ χά... κύρ Χαμίτ, μὴν ποζέρε,
κρίμα κρίμα τὸ τόσο μπερσῆτι,
μόνο λίγους παράδες θὰ πάρε,
μὰ δὲν εἶναι ὀκνοὶ μας καὶ τοῦτοι.

Θοδωρέκη τέ κανεῖς, καλέ μου,
αὐ ποῦ δίδεις τῆς νίκῃ τούς τόνους,
καὶ δὲν βρίζεις κί' αὐτοῦ τοῦ πολέμου
τούς καρπούς, τούς ἀγχιμούς κί' ἀρθίνους;

Ἄδελφί μου Φασουλή,
οἱ παρακαλῶ πολὺ
ἄγγηγορα νὰ παραίτησῃς τῆς Ἀμερίμας τὴν Στόλο
καὶ κλέβῃς μαζὶ νὰ πάμε Σακαράχης ἄσπρον Βάλο.

Ἔτσι θέλει κί' ἐπιτέτει τῆς Πατριδὸς τὸ συμφέρον,
τὰ δίκαια μας βλέπει μόνο,
κί' ἐν τιμῇ οἱ βεβαίονω
πῶς ἡ νίκη μας βεβαία θεωρεῖτ' ἐκ τῶν προτέρων.

Σὲ προσιμένω παρθεῦς
καὶ ποσὸς μὴ φοβηθῇς.

Ἐτοιμάσθησαν τὰ πάντα, Φασουλή, τοιοῦτοτρόπως,
ποῦ τὸν Θεσσαλὸν τὰ μέρη θὰ καταληφθοῦν ἀκόπως.

Ἐτοιμάσθησαν τὰ πάντα, καὶ τὸ εὐχίδον τὸ πρῶτον
εἶναι πῶς τοὺς Τουρκαλάδες νὰ προσβάλουν ἐκ τῶν νώτων.

Ἐλα ἄγγηγορα, τοιοῦτον,
γὰρ νὰ βρῆσαι ἄσπρον ἀγῶνα...
μπρὸς ἐμαῖς καὶ ἴσιον τοῦτοι
θὰ βρεθοῦν ἄσπρον Ἑλασσῶνα.

Εἶναι σγῆδιον νὰ βρῆσαι κί' ὁ Στρατὸς μαζὶ κί' ὁ Στόλος
κί' ἄλλα σγῆδια ποικίλα καπιτοῦρωσαν εὐκόπως,
καὶ χωρὶς νὰ πῆση σφίρα
ὁ καβίνας τώρα βλίπει
πῶς σπηγαῖσῃ! καὶ πῆρα
μὲ τὴν νίκη μὲς ἄσπρον τοῖση.

Καταλήψαι ἰδοῦμαι μὰς κατῆμι μίγας ἀστρας,
κί' εἶτε Ζήφρους φουζέτῃ, κί' ὁ Σορόμος, κί' ὁ Μαιόσρος,
δὲν μὰς μίλει, δὲν μὰς μίλει... θὰ τραβήξῃ μπρὸς ὁ Στόλος,
ὅπως ὁποῖοθι θὰ διώξουν τὸν Ἐτίμ ἀναμφιβόλος.

Ἐλα ἄγγηγορα σοῦ λέω νὰ μὴ χῶρεθ, κακομοῖρη,
ἵνα τίτοις πανηγύρι.
Δὲν θὰ σὲ τρομάξουν πρότοι
τῶν οὐδῶν σὰν καὶ πρῶτοι
θὰ δουλέψῃ φαγοπότι,
καρρανὲς, ζωὴ καὶ κότα.

Μοῦντ' ὡσεὶ τὴν Ἰσπανία καὶ τῆς Κούδας τὴν Ἀδοῦνα
κί' ἔχεις χροὺς νὰ ξεβράξῃς τὴν Τουρκία τὴν μαγκυφῶρα,
στεῖλε μου κανένα νέον μαθητῆρον παιδίον
σὰν κί' ἑαίσιους, ποῦχας γράφῃ, σὸν ζεῖνιτσο τὸν Μπερούς.

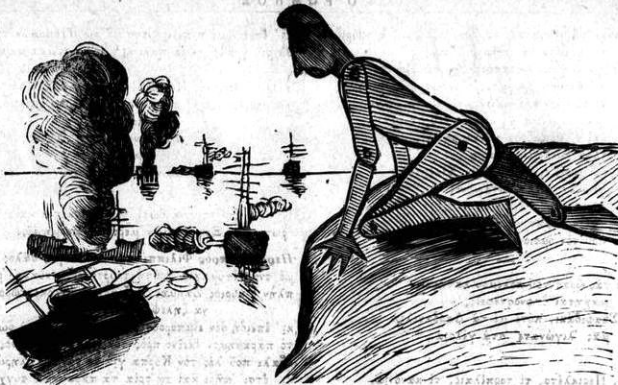
Μὰρ, μπρὸς ὁ μαγκυφῶρας,
κί' εἶλα ὁ ἄγγηγορα, βουβῆλα,
νὰ φουρῆσαι τῆς σπυλιτάταις,
ποῦ φορεῖ τὸ Καραβάκι.

Φασουλῆς πρὸς Παρικαλίτου. — Καθὼς θαλαῖες τοὺς,
δοῦκα ἄσπρους Ἀμερικανούς, δοῦκα καὶ στοὺς Ἰσπανούς.
Τὶ θουσία ἄσπρον σκιρτῶντα τῆς θαλάσσης Βασιλῆα,
τρὲς χιλιάδες σκιρτῶνται, Ναυμαχία ἄσπρον μαχάλα.
Πρὸς τὰς ἴσους Φιλιππίους
εἶδα εὐφροσύνη ἀνδροσύνη,
καὶ βαθρὸν ἄσπρον γυμῆμα
τῶν Ὀρκιανῶν τὸ κύμα.

Ὅ οἱ Πόντος ἔνω κατὰ
σπυλιτάταις ἔνωκατο,
κί' εἶδα λάμψαι ἄσπρους, διαποροῦς ἄσπρους,
καὶ σκαρὸν ἀντροσύνη,
καὶ βροντῶν ἰρισμαρῶν ἄσπρους ραγδαῖον βρόντον
συνταράσσοντα τὸν Πόντον.

Κί' ὄπρ τοῦ πορὸς τὰς λάμψαις κί' ὄπρ τῶν βροντῶν τοῦ
ἔφαλα τοῦ Λογαρέλλου, Παρικαλίτου μου, τούς στίχους, [ἔξω]
κί' ὄσπρον τοὺς ἀπαγγίλλω
κί' ἄγγηγορὸς πρὸς οἱ τούς στίλλω.

Ἐλάτῃ ἄσπρους, εἶδε! μπρὸς
εἶ γράφῃ στυγὸς ὅς εἰ λέων,
εἶδ' οὐκ ἔσθῃ γαυρὸν λουὸν εἰς τὸ σπῆρον
ὅρ σὰν λατὴ ληθὲν εἰς τὸ μπρῆν.

Έδώ πλησίον είναι κι' αι νήσοι Φιλιππίναι.

Δηλονότι σάν άγγισία, πού τά πλάθουσι κερμαίσι, καταθραύσθησαν τά πλοία τά μάγάλα τής γραμμής, σάν καπνός σκορπίσαν όλα και βουλιάζαν σάν μολύβι... τώρα θάλασσα τά τρώγει, τώρα θάλασσα τά κρυβεί.

Ό ψυχή μου, πού πετρε; πώς Ναυμαχούς ψάλλεις ξένους; δόξα και 'στούς νικητάς, δόξα και 'στούς νικημένους.

Βλέπω κήματα βουναί, και συγκρούουν; ιδώ πέρα λός χορράρες ντά λά γλίερρα, μη τήκα ούδέν του πολέμου τά δεινά.

Κι' ανεμνήσθησιν τής Ελλάδος τούς ευδαίμονας άγώνας κι' είπα τότε κατά μόνας: ε'Ο Νοδρίθη ντά λάς γλίεντες, ήγουν τών ιδών τροφός, σού πού 'σκόρπισας τού φός,

πούσοι τώρα νά κυττάξην Ναυμαχίας τρομεράς και πώς έγιναν εδω Στόλοι τής άσχημής συμφορής;

Κύτταξέ τους πώς απηγάινου οι κουτοί νά σκοτωθούν, τρία πλοία πην 'στών πάτο για νά μιν παραδοθούν. Πίς τους σού πώς πολεμούσες δίχως φόνουσιν την Τουρκία, τί θά 'πῃ φιλοτιμία;... μη τή φήμην κουκή... τί θά 'πῃ τιμή κερτίδος;... σού του κόσμου τό στολίδι ήίς τους πώς άίρας είναι και μαροζιλια μί τό ζυδί.

Κύττα τους τούς βλακεντιούς! εις θάλασσας άγανείς και μ' άγίους άναντίους και θανάτους προκινείς θίλουσιν σάνει και καλά συμπλέκην εις του συστάθην, και σάν άμπαλα μπλάδάν ήσπρον τόν μαύρον 'Αδην.

Κι' είπα 'στούς Άμερικάνους, κι' είπα και 'στούς Ισπανούς: εβρι παιδιά, μήν κάνιτ' έτσι μέσα 'στούς Ωκεανούς, Τόσα ντά τ'α κήμα κήμα, φιληθήτε, δώσι χίρις σάν πνιγήτε μέσ 'στού κήμα σάν πνιγήτε μέσ 'στού κήμα ποίος σας είδε, ποίος σας ξέρει;

Καταστειλάτε γενναίως τας βράς τας διαφόρους, μη συντριβέτε τας σάρκας και τών πλοίων τας κλειράς και καθ' όλα μμηθήτε τούς Ναυμαχούς και Ναυαλλήρους τής αιθούσης, τού παρκίτου, τής πατούσας τής άβρας.

Λίτε Ζέφυρος πώς πήρε, λίτε Μίσης πώς ουσε, και Σορόκος πώς λυσεφ, μη και γι' Ελλάς Ναυμαχίας στογασμός σας κατιθή, κι' όταν θίλετε πολέμους σάν Ναυμαχοί παλαδει, μη γαμμάτε τής μπάλαις, ριχεντί τής άδειμαίαις, και τρομάτε τούς πόντους μοναχά μί τής φουαίς.

Κλείσετε τής μπουκαπόρτας, όχι μπόμπαις, όχι τράμπκ, μόνο λόγια και βραϊσίδι, μόνο Γκόντιμ και Καράμπκ. Ίσπανοί και Δελβιν, μη στ' αλήθεια πολεμή, πίνετε καλά και τρώτε, και για γούστο ποτε ποτε νά φραερετε φαλαίνας όπως άστραχούς μισί.

Έξω τριτες ρεκουέρδος, άναμνήσας θλιβεραί, και τής μάχης συμφοραί. Μή τόν κόσμον αυγιαντή, και ποτέ μη λημονήτε πώς 'πολίμους τοίς Τουρκούς αγώνους κι' Ισχυριστός Ντόν Νταληγιανίς Φαλάρας Ντι Κορρόνιο Φαβορίτος.

Κι' όταν είδα, Περικλιτό, Ναυμαχία τί θά 'πῃ και σκαφόν άνταρωθί, κι' όταν είδα μί τό τόσο τών Ναυμαχών κανονίς νά μί κέρ ριχεντί,

κι' όταν ήκουσα τής μπόμπας νά βροντούν και νά σφυρίζουν
 κι' αήματα νά πλημμυρίζουν,
 κι' όταν είδα γύρω γύρω καταπύρρουν τόν Πόντον
 κι' άκουσα βρυγμούς οδόντων
 νικωμένων και νικόντων,
 κι' όταν είδα μαυρισμένους μέ καπνόν τούς ουρανούς,
 και ν' άρπάζουν τά κουράρια
 τόσα λιμασμένα ψάρια,
 και νά χάνονται μαζί των εις βαθείς Όκειανούς,
 γεμέσας, είπα τότε μένος,
 άλησημόνητοι Ναυμάχοι
 του ποσοράτου μας άγώνος,
 που τόν όμοιον δέν θέχη.

Δίν έκάματα τάς όρας του πολέμου κατηραίς,
 μαχηταί διαρροστίταις,
 πότε μέ τό Σκαφιδάκι, πότε μέ τά Δαρδανέλιμα
 μέσ λιγώνεται 'τότά γίλοισα.

Γιά θυμήσου, Περικλήτο, τί τορπίλαις, τί κανόνια,
 μέ 'γελούσι και καθίνας νένος Τούρκος και τζουτζίς,
 κι' ήφανάξαι θλαίς κι' όλοι νά βασταξή χίλια χρόνια
 τίτοιοι πόλεμοις άλίγροις, τίτοιοι πόλεμοις γλεντζίς.

'Αθλητός εύγνωμοσύνας σάς όρασιμεν άπειρούς,
 σάς άξίζου και γαλόσις κι' άδερμέντας ζηλευταί,
 μέσ φορά μέ τούς Σορόκουσ, μέσ φορά μέ τούς Ζαφόρους,
 δέν ήρίφατε 'στό γίνος σφυροβίασάν κι' αύτή.

Πώς ήπείρασκν και πένα τόσα κλήθ θαυμαστά,
 μέ κι' ό Νάυσοχος Διδαίτη, που γεραίρω τόνομά του,
 βεβαίον από την ράτσα των Έλλήνων πώς βασιξί,
 και τόν βλίσω, Περικλή μου, και κορόνομαι σιμά του.

Δέν είξούρις πόσουσ βήθηα τής Ελλάδος λατρευτάς,
 και μαθάνω κατ' αύτάς
 πώς 'στό Ζάπκειον ήκίνο και 'στίη γήν των ημιθίων
 γίνετ' ήθεσις άθλιών,
 και σφραξί κι' εύδιόξει τό κουκί και τό μαρούλι,
 και σφραξί τόσοσ κόσμος χωρωπίς κι' άνθροπίς,
 κι' ήφραξί μέ τόσο ρεθα του Καντάρου και Φασούλη
 κάποιο κόσμημα νά στείλη κι' ό Κουβαίος Φασούλης.

'Είχασα νού μήνωση, μαλαγάνω μου πιστή,
 'στών Ναυμαχιών τόν σάλο,
 τήν γνωστέ μου Γκιοϋλ νά στείλησ, που σμειναιε Παρισοτί
 ρόδοσ εδοσμον και θέλλον,
 κι' όποιοσ φίλοσ τόν γνωρίζε
 ξέρει πώς μοσχομυρίζε
 καλοκαίρι και χιμώνα
 'στού σπικριού μου τόν λιμώνα.

'Εδώ πέρα τό γαϊδουρί
 άνο λήγεται και μπουρρο,
 κι' άσε τούς Ραμρούς, που μπουρρο,
 κι' Γλα νά κανίσιξοσ σπύρο
 τής 'Αδάνας μέσ φορά...
 πάντα πούρα 'στίη παρο.

Ρίξε κάτω την κίβρα προβαδορού ψυμοσότητου,
 θέ σου φέρω κι' ήναν ταύρο γρά νά κουσούλιξε μαζί του,

κι' ήπειδή μέ πνάνι λύσσα μέ των Ίσπανών τήν γλώσσα
 θέ σου γράψω τώρα πάλι κι' Ίσπανιόγλικά καμπόσα.

«Βάμοσ ήρμένο, Περικλή, βεντίρε λά Σεβίλια
 λά μόσ ήρόξια ήλ όνικα ντίλ γαλόμπο μαραβίλιμα,
 λόσ πικαδόροσ,
 λόσ κανταδόροσ,
 λόσ καμπαλιέροσ
 κόν λόσ σομβέροσ.»

Κι' άν ήξήγησιν νά δώση δέν εύρίσκειται κανείσ
 'ρώτα των Ξενοδοχείων μερικούσ διερμηνησί.

Παριόλησ πρós Φιλιππίνας. — Μίγας σάλοσ κι' ήδω πέρα
 μέ τήν Ναυμαχία τούτη τουρτουριξώ νύκτα μέρα,
 πλην ό κύριοσ Ζαχίμης Ταξιάρχησ 'βγήκε τώρα
 νά ζηλιέ' ή Θεοδόρα,
 κι' ήπειδή δέν είμπορούσ, πικαδόροσ μου, νά δώση
 τό παρίστημον ήκίνο πρós τόν ήαυτόν του μόνοσ,
 ήβαλε που λίε τόν Κόρνα γιχά νά τόν άναπληρώση,
 κι' ήται 'πήρε και τά τρία τά παρίστημα συγχρόνοσ.

Τρείσ ήμέριόσ του καυμίνοσ
 ήταν σπήτι του κλεισμένοσ,
 του χρουσό τήν πρώτη μέρα,
 Ταξιάρχησ τήν δεύτερη,
 γκαράν άνώτιχοσ τήν τρίτη,
 τήν τετάρτη, Φασούλη,
 'βγήκε μέσ' από τό σπήτι
 Ντόν Μουστακασ ήν στολή.

'Ο δέ θαίοσ ό Ζηλιέρησ
 όλοσ κρόνωμα και χάρις
 δέν ζηλειώ, του φαναθεί, τίτοιοσ δέν φιλολογώ,
 Ταξιάρχησ σφ προβάλλεισ, Μαγαλόσταυροσ ήγώ.

Φασούλησ πρós Περικλήτοσ. — Θάχωμε ντακάπο σάλοσ,
 είπα τά περζ Ζαχίη 'στίη Διδαίτη και 'στούσ άλλουσ,
 κι' όλο ράβτ είπαν όλοι τής άρμάδασ τής τρελλήσ,
 όμοσ είδησιν σου γράφω σπουδιότητοσ πολλήσ.

'Εμαθα κι' ήγώ τό νέρτι πώς τό λίν Ίσπανικά,
 μέ θέ τώμα μυστικά,
 και σάν ήλωσ 'στίη 'Αθήνα, τότε δίχασ νά 'ντραπέ
 μόνο σίνα θέ τό 'πό.

Τού Γραμματέου του Σμυρνός της Ρωσικής Προξενείας
 ήγειν ήθημα χάρησ, μέλιτοσ κι' άκρίβεισ,
 ή Σαλάριασ, διήγημα τά μέλα κλεισάν
 μ' ύπέθετεσ Βυζαντινήσ, από σπουδήσ προβίδοσ,
 κατά λαμπράν μεταφρασάν από τό Ρωσικήσ
 του παλαιούσ 'Αγιοπαύλου του και Κωνσταντινού.

Τού Νικολάου συγγραφέ του Διηγηματοποιού,
 τής Όμιλόσ τής ελευθέρσ ευραπεισάντου δούλου,
 ό Τίμοσ των Πελαγονίωσ 'Απολιμομενιάτωσ,
 που προσέλιε νά μένη τώμασ νου.

Τού Πέτροσ του Βασιλάου τής 'Ερμούσ Τραγούδησ
 παρηνικά και πάναγνε σάν τών άπράν Ιουλιόδησ.

Μιχάη του Δαμπερνιόδη μέγα τάχοσ ή Ναυπιάτ,
 γλαφυρότατοσ και πρηνόσ 'στίη σπουδιέ νά βιβλίε.

Κωστήν τόν 'Αγγελόπουλον κι' ό Φασούλησ συγχαίροσ,
 τόν ήμπερον τήν σφραγιήσ, ημίστησ, πόροσ ταίρι
 μέ τήν Σοφίασ Τούρκωσ, κήρυσ σφραγιήσ καλλιστοσ,
 χριστοστένησ ή' ήλίγησ του Γέννησ και του Χρόνοσ.